

BRATRSTVO | 4

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ | roč. 46/2005

OBRAZ

Je fajn
zahánět
housera

Noidova
smrt

Zimní kurz
Křižlice 2005

Prezident vede 1:0 na fauly.....	Luboš Kratochvíl.....	2
Biblická úvaha — O zasetém semenu (Mk 4,26–29)	Aleš Mostecký.....	4
Obraz —		
• Obohaceni jiným způsobem	Samuel Titěra	5
• Důvod odstranění obrazů z chrámu J.Kalvínem.....	prof. E. Chmelík.....	6
• Obraz v křesťanském světě.....	Martin Zlatohlávek	7
• Anketa.....		8
• VOX POPULI.....		9
• Z Chmelíkova slovníku naučného.....	Emanuel Chmelík.....	9
• Umění v kostele?.....	Ema Medková.....	9
Bratry, sestry potkávám —		
Starokatolická církev v Čechách	Marie Medková	10
Nápadník — Muzikál po čáslavsku	Pavel Jun.....	12
Moje oblíbená biblická pasáž — Exodus 1,17	Věra Soběslavská	12
Zimní kurz „starší mládeže“ Křižlice 2005	Pavel Martinů.....	13
Milá Eliško	Šimon.....	14
SMS recenze		14
Milý Šimone.....	Eliška.....	15
Soutěž — Příběh třetí.....	Luboš Kratochvíl.....	15
Rok dobrovolně v Terezíně - a proč?	Hana Chroustová.....	16
Mladá česká próza — Miloš Urban II.	Benjamín Skála	18
Je fajn zahánět housera.....	Tomáš Groll	20
Ucho Velkého bratra — Flyer.....	Michal Samiec.....	22
Dvě povídky	Dagmar Urbánková.....	23
Hromosvod.....	Macek.....	24
Noidova smrt.....	Marie Medková	24
Ekumenický kalendář — M. L. King	Pavel Prejda.....	25
Bylo, bude	fk, ms	26
Píseň — Pod broskvoň.....	V. a E. Esterlovi	27

PREZIDENT VEDE 1:0 NA FAULY

Luboš Kratochvíl

ÚVODNÍK

Pro soudní čekatele to byla pořádná rána. Zatímco si jejich spolužáci z právnické fakulty pomalu budovali časem dobře placená místa v advokátních kancelářích, oni se rozhodli sloužit státní spravedlnosti. Mladí a nezkušení zaujali špatně placená místa „praktikantů“ a čekali na svůj den, kdy obléknou talár. Ten se ale pro 32 z 55 lidí nedostavil. Prezident Klaus je odmítl jmenovat, protože jim není nebo letos nebude třicet let. Dobře. Připusťme, že vyšší věk znamená více zkušeností, tedy kvalitnějšího soudce. Dodejme, že jednou z mála pravomocí české prezidenta je strážce spravedlnosti jmenovat, případně je uznat ja-

ko nevhodné a jmenování odmítnout. Jenže učinit tak s argumentem, že jim není třicet, když v případě oněch 32 lidí zákon stanovil, že jim musí být pětadvacet, je nefér. Jako kdyby se v průběhu fotbalového zápasu zvětšila branka na jedné straně hřiště. Záměrně nechávám stranou mnoho argumentů, proč netřicetileté soudce jmenovat nebo odmítnout. Základem je, že „odsouzení“ 32 čekatelů hlava státu zdůvodnila protizákonně. Mohla si aspoň vymyslet něco jiného. Odmítnutí čekatelé se totiž chtějí bránit. Uvažují o tom, že dají prezidenta k Ústavnímu soudu. Inu - nesuďte, abyste nebyli souzeni. •

„KDYBY ČLOVĚK OČISTIL
BRÁNY SVÉHO VNÍMÁNÍ,
KAŽDÁ VĚC BY SE MU
JEVILA TAKOVÁ, JAKÁ JE:
NEKONEČNÁ.“

W. Blake: Snoubení nebe a pekla

Foto: Vojtěch Veselý

Dále řekl: „S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země; ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe plodí nejprve stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu. A když úroda dozraje, hospodář hned pošle srp, protože nastala žeň.“

Marek 4, 21–25

O ZASETÉM SEMENU

Aleš Mostecký

Ježíš: „Říkám vám, že Bůh kraluje. I v tom našem světě. I dneska.“

Učedník: „Ale, Mistře, já se nemůžu zbavit dojmu, že to nebude tak úplně pravda. Přicházejí zprávy o mnohých neštěstích a válkách. To mi nějak nejde dohromady s tím, že by Bůh, ten dobrotivý Otec, jak říkáš, prosazoval svou vládu na té naší zemi. Anebo když si vezmu všechny ty pohromy a vážné nemoci jen v naší rodině a mezi známými. Copak by to mohl Bůh dopustit, kdyby kraloval? A to zcela vynechávám své osobní nezdary a utrpené krivdy. To je ve srovnání s tím vším jen drobnost. Buď je mocný nebo milosrdný, ale ne oboje, jak tvrdíš. Co si máme myslet o Boží vládě nad tím naším usouzeným a utrápeným světem?“

Ježíš: „S Božím kralováním je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země. Při povrchním pohledu, jen na povrch hlíny, to moc vidět není. To můžeš říct, že se přehnal bouřka a pole je samé bahno.

Nebo že je ten povrch samá hrouda a je těžké po něm chodit a spíš si zlámeš nohu. Ale pod tím povrchem klíčí semeno. Skrytě. Dlouho nic nevidíš.

A pak vzejde stéblo. Je to tráva jako každá jiná? Hodí se to k něčemu vůbec? Něco se tady na zemském povrchu objevilo, tvrdí to o sobě, že na základě zasetého semene (Božího slova — viz. 4,14), ale ohýbá se to ve větru, schne to v žáru. Dlouhou dobu žádný užitek.

Abys viděl Boží vládu, musíš jít do hloubky. Zavrtat se pod povrch věcí. Dobře si prohlédnout, jaká rostlinka to na poli roste. A pak poznáš. Dřív, než přijde úro-

da. A ona přijde, jenže už dávno před tím se toho strašně moc děje, moc a moc se toho změní.“

Učedník: „Myslíš tedy, Pane, že si to tedy mezi námi roste tak nějak samo? Bůh si působí, co se mu líbí, co je jeho vůlí, a nás k tomu vůbec nepotřebuje? To je docela pohoda. Bůh se snaží — a my si dáme trošku pohov, trošku víc.“

Ježíš: „Ale kdepak, vy tady máte široké pole působnosti! Jde jen o to, že si nikdo nemůže dělat z úrody zásluhu. Ta vyroste a uzraje vlastně nezávisle na vás. A taky se proto nikdo nemusí hroutit z toho, co

všechno na svém kousku pole pohnojil a ‚zvorál‘. Není třeba propadat zoufalství, co všechno nestíhám a nezvládám. Protože jsou skutečnosti, které fungují i bez nás. Díky Bohu.“

Učedník: „Hm, škoda, že se té úrody asi nedočkáme. Už zraje dlouho a ještě asi dlouho bude.“

Ježíš: „Hospodář hned pošle srp, protože nastala žeň.

Plody, zralá zrnka Božího kralování, jsou tu přece už teď hned. Žeň nastala. Je možné prožívat radost, je možné úrodu, která již uzrála, užívat. Což tu není tolik dobrého, tolik lásky nebo touhy po spravedlnosti i její naplnování? Možná si řeknete, že jsou to jen malá zrnka. Ale je to kus úrody!“

S Božím královstvím je to tak, že je často skryté, ale kdo jde pod povrch, vidí mnohé, co se děje. S Božím královstvím je to tak, že ač na nás není závislé, pobízí nás k mnohé aktivitě, povzbuzuje a přitom vede k pokoře. A s Božím královstvím je to i tak, že si jej opravdu můžeme užívat už dneska na povrchu zemském. •

Foto: Samuel Titěra

OBOHACENÍ JINÝM ZPŮSOBEM

Rozhovor s Miroslavem Radou

Samuel Titěra

Vy zdobil jste výtvarně několik bohoslužebných prostor. Čí to bývá nápad? Přicházejí za Vámi s konkrétní představou?

Požádán jsem býval o návrh úpravy interiéru bohoslužebné místnosti. Do řešení prostoru jsem někdy zakomponoval i obraz. Domníval jsem se a dodnes si myslím, že i obraz může podávat svědectví víry svou vlastní řečí — výtvarnou formou. Vybíží k meditaci a svým způsobem může být i výtvarným kázáním.

Čím se řídíte při vytváření díla? Vedete o jeho obsahu dialog se „zadavateli“?

Ve většině případů nejde o objednávku obrazu, ale já jej rád vkládám do návrhu interiéru jako jeho součást, v přesvědčení, že v některém interiéru je pro něj přímo určené místo v rámci stávající architektury; obraz zde má plnit i své poslání, o němž jsem se už zmínil. Jestliže dojde ke schválení návrhu úpravy interiéru s obrazem, dojednávám si, abych mohl sám vybrat téma obrazu. Je to totiž pro mne příliš subjektivní záležitost, je to moje sdělení, jsou to mé představy a moje vyjádření svědectví víry.

Pro zajímavost: například na Vinohradech staršovstvo požádalo členy sboru o náměty k obrazům. Po uplynutí doby, kterou měli bratři a sestry k úvahám, přišel jen jeden návrh, který však nebylo možné realizovat. Také nezapadal do mé sledované koncepce. Domnívám se, že malíř nemůže být „příštípkářem“ a skládat obraz z různých spolu nesouvisejících střípků, které jiní předkládají.

Výjimečně se může stát, že někým předložený námět, s kterým ovšem souzním, mohu namalovat po svém.

Co má obraz v kostele za úkol? Jde jen o výzdobu?

Myslím, že obraz především má působit svým obsahem, pravdivým vyjádřením tématu výtvarnou formou. Má oslovovat vnímavého diváka, poskytnout mu obohacení jeho vnímání (poznání), citlivost jiným způsobem než slovem. Podobně jako hudba.

Je-li umístěn na správném místě v interiéru, může druhotně působit jako prvek, který ten prostor ozvláštňuje. Nerad bych užil slova „výzdoba“. Cítím v něm příliš povrchnosti.

Vznikají při práci pro evangelický kostel či modlitebnu problémy a neshody?

Jako vždy, když přicházíte s něčím jiným než tradice „dovoluje“ — nelíbí se to všem. Je nutné pozvolna přesvědčovat i o jiných možnostech seznámení se s evangeliem, které nás naopak mohou obohatit, zmnožit naše pohledy na svět,

Křesť Du-
chem Svatým,
1990—92;
270x350 cm,
olej
SRN, Bielefeld

na evangelium, na víru. Celý život se snažím o takové přesvědčování, o takovou „duchovní osvětu“. Jistě dochází i k neshodám ve sboru, někteří členové starší generace se s tím déle a tíž vyrovnávají, ale s trochou trpělivosti a pochopení z obou stran to není nikdy katastrofa. Často jsem učinil zkušenost, že většina těch, kteří byli zásadně proti obrazu v kostele, přicházeli za mnou po jeho nainstalování s omluvou, že si to neuměli představit.

Máte ve světě nějaký oblíbený kostel — z výtvarného hlediska?

To je těžká otázka. Je tolik nádherných kostelů u nás i ve světě, že se neodvažuji říci ten a ten je můj oblíbený. Historie

nám zanechala jedinečná díla architektury chrámů a kostelů prolnutých výtvarnými díly v jeden neoddělitelný celek. Přece však jen o trochu více musím myslet na Chagalova chrámová okna ve švýcarském Curychu. •

Poslední večeře,
1987–89;
250x300 cm,
acryl — olej
SRN, Bielefeld

DŮVOD ODSTRANĚNÍ OBRAZŮ Z CHRÁMU JANEM KALVÍNEM

prof. Emanuel Chmelík

NÁZOR
ODBŮRNÍKA

Všeobecně se má za to, že Kalvín odstranil chrámové obrazy z důvodu teologického. Provedeme-li však zevrubnou analýzu Kalvínova života a korespondence, zjistíme s údivem, že věc se má zcela jinak.

Jan Kalvín byl v mládí silně věřícím katolíkem a jako takový navštěvoval několikrát denně mši. Za studií v Bourges v roce 1530 se mu při modlitebním rozjímání v postranní kapli katedrály Saint-Étienne dostalo zjevení Panny Marie, která k němu mluvila andělským jazykem. Mystická zkušenost se několikrát opakovala, a tak se Kalvín svěřil místnímu knězi. Ten prohlásil, že je o věci informován, zjevení se dostalo několika věřícím, kteří rozdali majetek a vstoupili do kláštera. Kalvín v extatické radosti ze setkání se svatostí rozjímal v kapli dlouhé hodiny, zatímco jeho spolužáci diskutovali nad sklenkami vína o posledních případech pařížského soudu. Jednoho červnového dne ovšem pozval k modlitbě svého spolurodáka z Noyon, studenta medicíny. Tento zmínil, že v kapli cítí formaldehyd, těkavou látku nepatrného zápachu, která způsobuje halucinace. Kalvín se pokusil zji-

tit, odkud tento odér vychází. Nakonec usoudil, že vůně má největší koncentraci u oltáře, a jednou po usilovné modlitbě za odpuštění se Kalvín vyšplhal po oltáři k obrazu, aby k němu přivoněl. Výsledek odpovídal očekávání. Dodatečně byl ve vrchní vrstvě obrazu Narození Jezulátka potvrzen výskyt formadehydu, jehož výpary po dvou letech v nevětrané kapli působily mystické zážitky mnoha věřícím a obrácení nehodných křesťanů. Kalvína tato zkušenost tak poznamenala, že po konverzi k protestantismu odmítl obrazy vůbec. V jeho dopise sestře z roku 1545 čteme: „...stejně jako má vlastní „mystická“ zkušenost, aby pak nikdo z nich nebyl zraněn ve svém srdci a nepochyboval, tak jako jsem pochyboval o Boží spravedlnosti a lásce já, když jsem vyvázl z moci omamných výparů a ztratil nadlouho životnou radost víry. Proto jest tedy lépe, aby stěny zůstaly bílé a má-li býti na stěnách vypsáno slovo Boží, pak barvou nezávadnou...“ •

*čerpáno z historicko-sociologické studie **Mýty kolem švýcarského reformátora Jana Kalvína (Chmelík E., Bohnice 1990) redakčně kráceno***

OBRAZ V KŘESŤANSKÉM SVĚTĚ

Martin Zlatohlávek

V křesťanském světě byly obrazy od počátku přítomny. (Obrazem chápu výtvarně zobrazující dílo, tj. sochy, obrazy, kresby, grafiky ad.) Jsou uměleckým projevem, který bytostně patří k lidskému životu. Jejich prostřednictvím člověk reflektuje své místo ve světě a v náboženském prostředí i svůj vztah k Bohu. Raně křesťanská církev navazovala na výtvarné umění pozdní antiky, ale také židovské diaspory, kde stěny synagog byly pokryty různými výjevy a symboly. Převáděla svou zvěst a vyznání víry do obrazů. Někteřím theologům však vadilo, že zobrazené božské osoby, martyrové a světcí se stávají předmětem úcty. Odkazovali pak na biblické zákazy zpodobování za tímto účelem. Pokud by výtvarné umění setrvalo u obrazů

vyprávějících, tj. takových, které negramotným ukazovaly text (bible pro chudé), nebo u symbolů, odkazujících k myšlenému světu (kříž, ryba, Beránek Boží ad.), asi by nevyvolávalo vlny ikonoklasmu (ničení obrazů).

K obrazům se však věřící začali obracet jako k prostředníkům, skrze které se dotýkají posvátných a božských míst, z nichž vyzáhuje síla a moc, zasahující do světa lidí. Pravověrní a na biblický text orientovaní bohoslovci připomínali, že Hospodin je neviditelný, tudíž nezobrazitelný, a že jakákoliv výtvarná díla jsou jen předměty tohoto světa, stvořená matérie, opracovaná lidskou rukou. Zastánci obrazů a jejich úcty přišli s nápadem, že některé božské obrazy nejsou učiněny lidskou

rukou (řecky acheiropoieta) a že jako součást božského světa spadly na tuto zem. I v tom však navázali na své pohanské antické předchůdce, vždyť palladium byl obraz Pallas Athény, který spadl z nebe na Akropoli. I palladium země české — mariánský obraz vyoral rolník na poli jako předmět svržený Bohem do světa lidí. Druhým argumentem posvátnosti obrazů bylo učení o inspiraci. Tak jako proroci, apoštolé a evangelisté byli vedeni

Duchem svatým při psaní kanonických textů, které se stávají četbou věřícího Slovem božím, i malíři podobně vedení shůry vytvářejí obrazy božské dimenze. Podle této tradice evangelista Lukáš nenapsal jen evangelium a skutky apoštolů, ale namaloval první obraz

Madony s děckem, protože ta mu sama seděla modelem. Z byzantské a ruské tradice také víme, že malovat ikony vyžaduje intenzivní soustředění jako pro zvěstování slovem.

Když se však učení theologů odmítajících úctu k předmětům spojilo s vládnoucí mocí (Byzanc v 7. a 8. století) nebo se sociálním hnutím (husitství), prosadilo se ničení obrazů — ikonoklasmus. Český protestantismus byl ikonoklastický. Obrazy neměl za prostředníky svého Boha, Slovo boží četl a vykládal z bible, občas používal některé symboly. A tak je výtvarně amúžický. Doba postmoderní zapoměla na pravé důvody starých argumentů a sporů. Český evangelík dnes neví, anebo je mu to jedno, zdali v bohoslužebné prostře mají být obrazy. •

Starý Zákon,
1973-1978;
300x300 cm,
kombinovaná
technika
ČR, Kutná Hora

JAKOU ROLI HRAJE OBRAZ VE VAŠEM ŽIVOTĚ

Petr Forman, 40 let
(loutkař, herec)

Všechno je o obrazu. Co zrovna neprobíhá, je zachyceno v obraze. Ale i to, co probíhá, lze nazvat obrazem, pokud jsme schopni zachytit okamžik. A je jedno, zda je nadaný člověk namaluje či jinak vytvoří, a tak zpřístupní na čas dalším lidem. Nebo zda mysl a paměť každého z nás zachycuje obrazy a ukládá je v tichosti z různých důvodů pouze pro naši osobní potřebu či potěšení. Každý takový obraz má pro mne svou hodnotu. Obecnou nebo velice osobní.

Martin Fendrych, 48 let
(komentátor
časopisu Týden)

Všecko okolo mě jsou obrazy: tváře pozůstalých na pohřbu, kaktusy na okně, jež prosvěcuje slunce, soška buddhisty stojící na šachovnici. Ale obraz na plátně je víc: je to výklad světa. Maloval jsem a zase budu malovat.

Jaroslav Hynek, 34 let
(YMCA v ČR)

Obraz, fotografie, pohled na přírodu či obličej člověka je pro mě prostředkem k hlubšímu pochopení reality i jejího Tvůrce.

Pavel Klinecký, 50 let
(evangelický farář, člen
Synodní rady)

„Obraz řekne, co slova sdělit neumějí. V obrazech je moc, síla, přejele se ti do žil a tam zůstane dlouhá léta. Na některé obrazy vzpomínám celý život, ještě že jsou!“

Radim Žárský, 32 let
(seniorátní farář pro
děti a mládež)

Připomíná mi minulé děje. Pomáhá odhalovat věci běžnému zraku neviditelné. Je pro mne nezbytnou součástí mého obydlí, ale také míst setkávání s Bohem.

Jarda Svoboda, 38 let
(kapelník Trabantu)

Bohužel čím dál větší. Mrzí mě, že základem naší kultury přestalo být slovo (myšlenka) a stal se jím obraz (vnější podoba). Na druhou stranu jako výtvarník tomuto stavu také napomáhám. A navíc se pořád potýkám se 4. kapitolou Deuteronomie a s příkázáním Neobrazíš.

Jan Balík, 39 let
(kněz, ředitel Sekce
pro mládež ČBK)

Jak který. Pokud jde o umění, o krásu pak nese poselství. Proto jsou pro mne důležité kvalitní náboženské obrazy. Pomáhají mi meditovat, ztišit se a naslouchat Bohu. Jsou ale obrazy, které přímo odvádí od božího světa. Proto se snažím dívat na televizi co nejméně a dobře si volím, na jaký film se podívám.

Hana Chroustová, 23 let
(studentka ETF UK)

Dekoratívni. Zpříjemňující. Emotivní. Zvěstnou. Velkou. Důležité jsou pro mě hlavně ty ve všední den, v terénu – doma, v práci, ve škole, v kavárnách, na zdech a pod mostem.

Obraz v mém životě hraje minimální roli, ve srovnání s hudbou nebo mluveným slovem. Mám ráda některé knižní ilustrace, například knih o mumincích, a obdivuju Zdeňka Buriana a Václava Brožíka. Taky si ráda vším na zdi reprodukce impresionistických obrazů. Taková namalovaná krajinka mě vždycky potěší, když se na ni podívám. Ale to je asi tak všechno. **Marta, 21, Brno**

• Myslím, že obraz hraje v mém životě dost podstatnou roli, i když si to často neuvědomuju a nedokážu to docenit. **Věra, 17 let, Valašské Meziříčí**

• Obraz je určitý způsob vyjádření reality kolem nás, můžeme díky němu vidět svět očima někoho jiného. Mimo to nám může třeba i změnit náladu, uklidnit nás, nebo naopak. **Jana, 19 let, Teplice**

• Záleží na tom, o jaký obraz se jedná. Obraz jako takový mě dokáže uklidnit i vyprovokovat. Biblické obrazy mě nutí k zamyšlení a zhodnocení své cesty k Bohu. **David, 25 let, Lysá nad Labem**

• Obraz v mé duši rozehrává něco, čemu málo rozumím, ale z čeho se o to víc raduji. **Marek, 40 let, Česká Lípa**

Otázka příště: „Kdy se společenství stává komunitou?“ Odpovědi pošlete na adresu bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 20. 4. 2005.

Jean Calvin, 1509–1564 (reformátor ve Švýcarsku, právník, teolog)

„Nechci v pověrečném studu tvrdit, že nesmíme mít vůbec žádné obrazy. Ale protože sochařství a malířství jsou Boží dary, požadují čisté a správné užívání těchto umění, aby to, co nám Bůh dal ke své cti a našemu užitku, nebylo poskrvněno zvráceným používáním nebo aby to nevedlo dokonce k naší zkáze. Zobrazovat Boha ve viditelné podobě považujeme za nesprávné, protože to Bůh sám zakázal a protože se to nemůže dít bez zkraslení jeho majestátu.“ (*Institute I,11,12.*)

Z
CHMELÍKOVA
SLOVNÍKU
NAUČNÉHO

Obraz — 1 nejvyšší stupeň chápání (být v O-e); 2 tělesný a duševní stav po nadměrné konzumaci alkoholických nápojů (být pod O); 3 druh mládežnické zábavy spočívající v kontinuálním obrázení hospod apod.; 4 O-oborec — přeborník v obrázení, pije pod obraz a druhý den není v obraze co se dělo večer; 5 O-oborectví — vyšší stupeň obrazu — disciplína, které se účastní nejlepší obrazoborci

(*Prof. EmDr Emanuel Chmelík PhD.; Chmelíkův slovník naučný; Chmelíkův ústav; Bohnice 2004*)

UMĚNÍ V KOSTELE?

Je těžké odpovídat na otázku, jestli umění patří nebo nepatří do kostelů. Nic není pouze černé nebo bílé, a proto ani já nedokážu odpovědět jednoznačně.

Říci „ne, umění do kostela nepatří“, by pro mě znamenalo zahrnout mistry, jako byli např. Michelangelo, Rubens a Dürer.

Říci ano? I toho bych se bála. Vždyť kolik lidí chodí do chrámů jen kvůli architektuře a obrazům. Miliony lidí proudí budovami a obdivují jejich velkolepost. Zapomínají ovšem, proč mistři tato díla vytvořili. Je to správné? Umění by ale nemělo být z kostelů „vyhazováno“. Holé zdi neznamenaají pevnou víru. Pokud bych měla tvořit něco pro kostel, nezdráhala bych se. Když mi dal Bůh do vínku trochu umu, měla bych toho využít v plné míře. V opačném případě bych si připadala jako služebník, který zakopal svou hřivnu.

Emma Medková, studentka Střední průmyslové kamenické a sochařské školy

STAROKATOLICKÁ CÍRKEV V ČECHÁCH

Marie Medková

BRATRY,
SESTRY
POTKÁVÁM...

Základy světovému starokatolickému společenství položili po 1. vatikánském sněmu (1869—70) odpůrci dogmatu o papežské neomylnosti. Národní církve se na základě tzv. utrechtské deklarace (1889) sdružily pod názvem Starokatolická církev, aby tak vyjádřily svou blízkost k počátkům staré církve. V našem prostředí církev vznikla brzy po 1.vatikánském koncilu, především na severních územích státu, kde převažovalo německé obyvatelstvo. Starokatolická církev se přihlásila k čistým katolickým a episkopálním tradicím v duchovním obrodném proudu nazývaném Česká reformace. V současnosti má Starokatolická církev 17 farností a filiálních obcí. Biskupství sídlí v Praze a katedrálím chrámem se v roce 1995 stal kostel sv. Vavřince na Petříně.

Je úterý, šest hodin odpoledne. Místo domů jdu rovnou ze školy do rotundy Nalezení sv. Kříže na Starém městě. Kamarád říká, že jdeme na čas, a tak si asi nesedneme. V duchu se podivuji, že by v tuto dobu chodilo do kostela tolik lidí. Pak spatřím kapli sv.Kříže a vše je mi jasné. Do zmíněného svatostánku se vejde akorát tak dvakrát po třech lavicích, a ještě nepříliš dlouhých. Nejsou to ovšem lavice ledajaké, ale zespoda vyhříváné. V absidě stojí skromný oltářík a ze stropních gotických fresek na nás hledí tři králové. Nejvíc se mi ale líbí masivní stůl Páně ze dřeva s jednoduchými ornamenty, na kterém hoří dvě svíce.

Další věcí, která mě překvapuje, je číslo první písně, červeně zářící z displeje na kazatelně. To proto, že je čtyřmístné. K mému potěšení se pod vysokým číslem skrývá známá píseň O pokání. Tato tedy zahajuje dnešní postní mši. Za zpěvu doprovázeného hrou kytary a příčné flétny přichází biskup Dušan Hejbal v taláru se štólou — obě ve fialové barvě, jak se sluší

na postní dobu, a ministrantka oděná v bílém. Pan biskup nás vítá a zahajuje bohoslužbu modlitbou. Vzápětí všichni otevírají breviáře, jen já nestíhám a zmateně listuji. Nevíte-li, co je onen zmíněný breviář, vězte, že jde o knihu modliteb, z níž se ve shromáždění čte rezponzoricky (střídavě kněz a shromáždění). Dnes jsou na pořadu dne žalmy určené k večerní modlitbě (tzv.nešpory). Naštěstí je čtení z breviáře dostatečně dlouhé, takže i já přidávám svůj hlas k hlasům ostatních věřících. Přichází další píseň a k mé radosti zůstáváme při zpěvu stát. Překvapuje mě

pokora věřících a její vyjádření — úklony, polibek stolu Páně a Bible. Po obou čteních následuje krátké kázání o sedmasedmdesátém odpuštění. Blížíme se k vrcholu bohoslužeb. Při svátosti smíření vzpomínám s vděčností na faráře, kteří se snaží vrátit liturgické texty do evangelických bohoslužeb. Minimálně z ekumenického hlediska je to nezbytné. Mezi lavicemi a v malém prostoru před stolem Páně vytvoříme kolečko, držíme se za ruce a společně modlíme Otče náš. Po pozdravení pokoje přistupuji k přijímání podobojí, neboť v pozvání nenacházím žádnou překážku. Radost z eucharistie vyjadřujeme Zpěvem Panny Marie, tedy Velebí má duše Hospodina (podle Lukáše). Nakonec se modlíme, přijímáme požeňnání a pan biskup a ministrantka odcházejí ke dveřím.

Pro evangelíka mají starokatolické bohoslužby několik záلودností. Křížování a klanění se je pro nás asi příliš emocionálním projevem. Ne každý také zná liturgické texty. Na druhou stranu jsou dynamičtější a živější, než jsme zvyklí,

jejich průběh — velká podobnost s římskokatolickou bohoslužbou, přitom však přijímání pod obojí — i milé chování věřících. Zkrátka řečeno, zaujala mne celková nálada, která v pražské farnosti panovala, živost této malé církve, starokatolické smýšlení.

Kdo to u vás řídí?

Církevní zřízení starokatolíků je episkopálně — synodální. Máme biskupa, přitom však chod církve zásadním způsobem spoluřídí laici.

Uznáváte ekumenické společenství Večeře Páně?

Ano. Ke stolu Páně je pozván každý, kdo je pokřtěn, věří v Trojici a litoval svých hříchů.

Cítíš se jako menšina?

Abych pravdu řekl, o tom jsem nikdy nepřemýšlel. Starokatolíků je sice málo, ale myslím si, že na počtech vůbec nezáleží. Důležité je, že církev je živá, má co nabídnout a být její součástí člověka obo-

a umožňují intenzivní prožití společenství jak s lidmi, tak s Bohem.

ROZHOVOR S ÚČASTNÍKEM BOHOSLUŽEB

Jsi starokatolík odjakživa?

Ke Starokatolické církvi jsem přišel v roce 2002. Tehdy jsem také přijal křest.

Čím si tě přitáhla právě tato církev?

Dlouho jsem hledal, při své touze stát se křesťanem, tu „správnou“ církev. Na starokatolíky jsem vlastně narazil celkem náhodou. Navštívil jsem několik starokatolických bohoslužeb, zaujal mě

hacuje. Vlastně ani nemám důvod cítit se jako menšina. Naše církev je součástí obecné Církve, církve Kristovy a ta mi jako menšinová rozhodně nepřijde.

Kam chodíš na bohoslužby nejraději?

Do rotundy Nalezení sv. Kříže, tam jsem byl pokřtěn. Na jaře a v létě pak do katedrály sv. Vavřince na Petříně. Zvláště na jaře, když všechno kvete, je bohoslužba u Vavřince, a potom procházka pod rozkvetlými stromy v zahradách s vyhlídkou na Prahu nádherným zážitkem.

Děkuji za rozhovor.

To, oč se s časlavskou mládeží každoročně před Vánoci pokoušíme, je... jakýsi hybrid. Není to muzikál, spíš trochu divadla, trochu videoprojekce a trochu rockové, popové hudby.

Zjistili jsme totiž: nejsme dost dobří herci na to, abychom utáhli celé divadlo, ale divadlo by se mělo na Vánoce hrát. Tak jsme využili, že je k dispozici kamera a programy na střihání videa. Je totiž snazší nahrát filmové skeče než zahrát pořádné divadlo. K tomu pár lidí má zkušenosti s hraním big beatu. K nim se dodá pěvecký sbor. Otextují se písně (Dylan...)

Scénář píšeme do značné míry spolu. Nejprve se domluvíme na tématu, ústřední myšlence. (Letos „pokusení“ z CDM — „Touha“)

Pak hledáme „nápad“, prostředí, pro které bychom mohli využít to trojí — divadlo, video, hudbu. To je doprovázeno trochou napětí a nervozitou d.p.faráře — aby se udržel motiv.

Pak začne kreativní práce — nejprve jen sbíráme nápady. Pak je rozvíjíme, scénář

se každý týden mění. Nakonec rozdělíme role, písně, nástroje, úkoly...

Zisky: Děje se něco z „komunity“. To je tak úžasná věc — to „košatění“, jak se nápady vrství, a „sdílení“ a bohatství kreativity v bezpečném nekonkurenčním prostředí. Rozkoš!

Spousta legrace při sbírání nápadů — co lidi napadne! Legrace při natáčení videa. (Např. když se natáčí bojové scény „amerického vojáka“ v Písáku nebo scény s „lehkou ženou“ v městském podloubí za asistence br. faráře...)

Lze pak pozvat lidi z města. Je to „přístupné“!

Ztráty: nervy. Pokaždé říkáme: příště básničky! Poslední dny před vystoupením máme pocit, že se to nedá stihnout. Trochu se hádáme.

A přece se to stihne. Přijede zvukař, osvětlení, pozvou se lidi a... je to...

P.S.: scénáře i DVD s projektem rádi poskytneme, ale mohou vám být jen inspirací, „muzikál po časlavsku“ musí být „na tělo“, „dopečený v domácí troubě“.
caslav@evangnet.cz

MOJE OBLÍBENÁ BIBLICKÁ PASÁŽ

EXODUS 1,17 (KRALICKÝ PŘEKLAD)

“Bály se pak ty báby Boha a nečinily tak, jakž jim poručil král Egyptský, ale živých nechávaly pacholíků.”

Mezi mnoha filozofickými a teologicky náročnými texty tento oddíl dýchá lidskostí. Vypráví o velké statečnosti porodních “bab”, jistě bez velkého vzdělání a velkých ambicí. Jsou to však ženy, které se každodenně přibližují životu a smrti; vždyť při porodu je každá žena “mezi zemí a nebem”. A proto si Božího přikázání “Nezabiješ” cení více než svého bezpečí a riskují tím kariéru i vlastní život. Dělalj to prostě, samozřejmě, bez nároku na slávu či odměnu, a snad dokonce faraonovi trochu lžou. Ale chrání to nejkřehčí a nejzranitelnější — rodící ženu a novorozené.

A já zde velice silně slyším, co je mi v Bibli nejmilejší a nejdůležitější — o možnosti milovat, pomáhat a chránit. Je to návod pro nás — bát se Boha, poslouchat, spoléhat se na něho a klidně i zalhat faraonovi, když jde o úctu k životu, k Božímu stvoření, o úctu člověka k člověku.

Bojme se Boha jako ty porodní báby, abychom neztratili lidskou tvář. •

MUDr. Věra Soběslavská,
51, diabetoložka

ZIMNÍ KURZ „STARŠÍ MLÁDEŽE“ KŘÍŽLICE 2005,

ANEB JAKÉ TO LETOS BYLO A PROČ PŘÍŠTĚ JET ZNOVU Pavel Martinů alias Sleeppek

Pro většinu lidí znamená zima strašnou kládu, spoustu sněhu, lyžování, a hlavně pohodičku s lidmi, které máme rádi. Někdo toto roční období přímo miluje, jiným se při představě zimní bundy udělá husí kůže. Popíšu vám teď, jak evangelíci tráví zimu v Křížlicích.

Dnes mám 11.2. a pozoruji z vlaku závěje sněhu. Pomalu, ale jistě se blížíme k malému vesnickému nádraží ve Víchové nad Jizerou. Následuje výlet k budově bývalé evangelické školy, kde kurz probíhá.

Pár z nás tento výlet z Víchové nesedl a oslabeně je napadla chřipka. Někdo ochotně již doma. Při první večeři nás bylo jen 21. Chyběli nejen účastníci kurzu, ale i jeden přednášející (ML). Zůstanu u jídla. Onasycení hladových sevicenežvýborně, a zároveň „ochotně“, staral Michal. Letos měl vedení vrukou mladý, sympatický Štěpán Brodský, farář z Třebenic, který nás každé ráno budil zpěvem. Zpěvem, ehm, spíš takový punkrock po ránu. Den začínal přednáškou Petra Hudce o evangeliích. Většina lidíček pilně psala poznámky, občas někdo hodil slofíka a dospal noc, jiní si hráli s foťáky atd., prostě jako přednášce. Na konci přednášky se rozběhla cílená diskuse na téma evangelií. Dostalo se i na ožehavá témata (Ježíšova zástupná oběť?; Je k Bohu více cest?; Je víc víra či skutky?).

Opoledne už nastal čas pro sportování. Letos zde vznikla opravdu početná skupina běžkařů a jedno odpoledne si užili i sjezdaři. Pěšáci také nepřišli nazmar. Obě grupy mířily povětšinou do restaurací. Kdo senato necítil, mohl zůstat doma vteple. Výlety za to opravdu stály, pravda poručit větru dešti neumíme, ale aspoň bylo vzrůšo. Další předvečerní program byl hezky v teple. Marek Lukášek sice marodil, ale v neděli přijel, abychom se dozvěděli o svatých. Nadmíru zajímavé.

;-) Večery tentokrát měly tento průběh: začínalo se krátkým zamyšlením nad žalmy. V případě, že nebyl dobrovolník, který by si zamyšlení připravil, úlohy se zhostil Štěpán, a to znamenalo neúnosnou délkou programu. Následovalo buď hraní her nebo filmový klub. Za pomoci dataprojektoru a promítacího plátna vzniklo z velmi útulné kečárny (společenská místnost, která dostala svůj název od toho, že se v ní do pozdních hodin „kečá“ o všem možném i nemožném) bytelné kino. Jenom popcorn chyběl! Následovaly debaty o filmech, zdravotnictví, studiích, společnosti, víře atd.

Na kurzy jezdí každý rok jiní lidé. Samozřejmě existují lidé, které tu potkáte velmi často. Křížlice mají pár svých stálých hostů, a to jak v zimním, tak letním termínu. Kurzy jsou převážně o lidech: o poznávání nováčků, trošce pohybu, zpívání, víře, hledání přátel a fajnově popovídání v kteroukoliv denní i noční dobu. Jestliže nepatříme mezi velmi silné introverty, naleznete si vždy někoho, s kým vás bude bavit trávit čas. Občas nastane i víc než přátelství. Celý kurz byl ve znamení Veverky Hulí (příloha jednoho nejmenovaného časopisu) a největší show bylo měření tlaku. Doufám, že už teď slintáte nad Bratrstvem, a litujete, že jste nešli. Za rok máte šanci to napravit. •

Drahá přítelkyně!

Stal jsem se obětí čtyřhlavého spiknutí. Poněkud dlouhodobě, zdá se. Jsem občas trochu neopatrný v tom, co říkám. A někdy taky malinko nerudný. Takže mi občas uklouzne drobná mrzutost na Markétčinu adresu (třeba když mám hlad, tak těžko nesu i laskavé žertovné škádlení) — a výjimečně se to stane i když je někdo u toho. Mrzí mě to posléze vždycky, i když u toho nikdo není.

Tak mi tuhle žena povídá: „Tohle už prosímtě nikdy nedělej. Oni si pak naši myslí, že jsi na mě zlej. A hrozně je to mrzí.“ U mých rodičů je to stejné — když vykládám o nějakých plánech, jenom se starají, jestli jsem se o tom s Markétkou poradil, jestli jí to nevdají, jestli na ní беру dost ohledů... Hu. V rodičích se jeden nevyzná. Takže jsou chvílemi čtyři rodiče spiknutí proti mně samojedinému :o). Dobře mi tak?

Ale já to tak nenechám, nebudu pasivní. Už jsem se na oplátku spiknul s tchyní (fuj to slovo) proti krátkým tričkům, co z nich kouká bříško. A proti těm, co je nosí, pochopitelně. Přístup k těmhle věcem Markétka rozhodně po své mamince nezdědila. Některé jiné vlastnosti, i v míře větší než malé, ano.

Taky ses rozhodla vzít si Karla, až kdyžs věděla, jaký je jeho táta? Budem všichni jednou taky takoví jako naši rodiče? Prý se nebezpečně podobám dědečkovi. Uklidňuju se tím, že jsem spravedlivě namíchaný z obou stran. A oboje rodiče mám fakt hrozně rád.

Už dlouho Vám dlužíme návštěvu, já vím. Pozdravuj!
Tvůj **Šimon**

SMS RECENZE

MUZIKA

Ne každý možná ví, že existuje kapela Obří broskev. Ne každý možná ví, že teď vydala příjemné CDčko, na kterém zpívá i Lenka Dusilová. No, ale vy už to víte :o)

Milan Mrázek: Na okraji. V básních vse dulezite – Buh, vira, clovek... proste hluboke. Nadherna milostka na poezie. V netradicnim formatu, od EMANA. SedMa

500 stranek za ani ne dva dny.Par napadu vypujcenyh odjinud,ale citlive zapracovanych.Uzasna pohadka.Sympaticka dracice.Krasna knizni uprava.ChPaolini:Eragon

KNIHA

TEAGRASS.Tea=prichazi z vychodu,na kulturu nehledi.Grass=dari se mu tam, kde roste svezi trava (a je opily blugrassem – jako třeba Irsky namornik v Bulharsku)ST

Petr Pitha:Pamet a nadeje.Nezname znamo povesti,krasne na povrchu,uvnitř,mezi radky i v reprodukci J.Anderleho.Jeden z nejhezcih darku, co jsem kdy dostala.E

Sleeping Dictionary: Cizi jazyk se nejlepe naucite v posteli.Prosty dej-ale uzasne tropicke exterieiry,kamera a hudba.Romanticke,svudne,netradicni.Dobry konec.ST

FILM

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zaslat na tel. číslo 775062896

Milý Šimone,

ve svém dopise se mě ptáš, zda jsem se rozhodla vzít si Karla, až když jsem věděla, jaký je jeho táta. Po pravdě, tohle pro mě důvod nebyl. Karlův táta je skvělý, když tak ale nad tím přemýšlím, ať by byl Karlův táta jakýkoliv, důležité pro mě bylo, jaký je Karel, nebo vlastně, jaký Karel není. Že totiž není jako můj táta.

Pocházím přeci jen z jiného světa než Ty nebo můj muž. Ve vašem světě je táta kamarád, ochránce, a v dětství snad i velký vzor. V mém světě byl táta strach. Bála jsem se ho a bojím se doteď. Své rodiče si nevybíráme. Vybíráme si partnery. A náš velký a často nadlidský úkol je neopakovat chyby svých rodičů. Mám skvělou mámu, ale rozhodla jsem se ještě jako pubertální mládě neopakovat její chybu. Rozhodla jsem se vzít si muže, kterého si budu moci já i mé děti vážit. Strach a úcta jsou totiž dvě příliš odlišné věci a mnohokrát jsem se přesvědčila, že ve vztahu k jednomu člověku se téměř vylučují.

Z mých mnoha pubertálních předsevzetí zbylo pramálo. Tohle jsem snad ale splnila. Věřím, že Karel je jiný než můj táta. Věřím... Ono totiž to slovo "věřím" je strašně důležité, víš. Tvrdit, že vím něco zcela jistě o druhém, je bláhové. Tvrdit, že vím něco zcela jistě o sobě, je pyšné. Věřit druhému člověku je ale nezbytné. Věřím, že Karel je muž, kterého si budou stejně tak, jako si jej vážím já, jednou vážit i naše děti. Věřím...

Eliška

SOUTĚŽ

PŘÍBĚH TŘETÍ

Luboš Kratochvíl

Ačkoli funguji už přes sto let, jsem stále krásný. Tedy především mám krásné zuby. Na těch si dal můj otec Whitcomb Judson (narodil jsem se v roce 1891) záležet. Pak jsem měl ještě nevlastního tátu Gideona Sundbacka, taky z Ameriky, který ten můj chrup ještě vypiloval. To už mi bylo dvaadvacet a řeknu vám, to už nejsou první zuby a docela to bolelo. Teď už oba tátové dávno nežijí, ale udělali se mnou pořádnou díru do světa. A tak neustále hledám dvě, třeba i hodně rozhádané strany, které bych spojil a sjednotil. Třeba aspoň na chvíli. Nejradši se i s tím svým super pravidelným chrupem začínám v kůži, ale beru i plátno, i ty vaše moderní výmysly. Třeba 100% PES, i když čoklů se

teda trochu bojím. Mají větší zuby než já. Čas od času se pak po mém chrupu proběhne jezdec s dlouhým jazykem. Taky to chudák nemá jednoduché. Jeho životní dráha je omezená. Když jede nahoru, musím zuby zatnout. Cestou dolů mi do nich tak kope, že je chtě nechtě musím povolit. A v zimě mi občas přituhnou, což se prý mým kolegům s umělou protézou už nemůže stát. Ach, kde se ten pokrok zastaví.

Správné řešení Příběhu prvního z č. 2/05 - kulíčkové pero alias propiska

Uhádlí jste, kdo jsem? Napište na adresu redakce do 20. dubna 2005. Vylosovaný výherce dostane dárek. •

KŘESŤAN A HUDBA

společné seniorátní dny mládeže Poličského a Horáckého seniorátu

22. až 24. dubna 2005 ve Sněžném. Ladislav Moravetz o poslání hudby v bohoslužbách (přednáška s dílnou). Tomáš Lavický o duchovním rozměru moderní necírkevní hudby (povídání s ukázkami). Koncert: Hřbitov snů, Krajdovo blues a mnoho dalšího

ROK DOBROVOLNĚ V TEREZÍNĚ - A PROČ?

rozhovor z dobrovolníkem Christianem Ahrlepem

Hana Chroustová

Christian Ahrlep pochází z Německa, z Brandenburska, je mu 23 let a přijel do Čech přes organizaci Servitus jako dobrovolník. Rozhodl se pro práci v jednom z historicko-politických projektů německé organizace ASF (Aktion Sühnezeichen Friedendienst), konkrétně v bývalém koncentračním táboře v Terezíně. ASF je významným partnerem organizace Servitus a funguje od roku 1958. Jejím cílem je zapojit mladé lidi do zlepšování narušených mezilidských vztahů, rozvíjení dialogu mezi generacemi, kulturami, náboženstvím a národy. A to neformálním způsobem. Jednou z možností je právě dobrovolnictví. O tom, jak to vypadá, a co všechno je s tím spojeno, mi posal Christian.

Pracuješ od září jako dobrovolník v Terezíně. Jak sis tady zvykl, jak ti jde čeština, jak se ti mezi námi žije? No, a co „věhlasná“ česká kuchyně?

Zvykl jsem si tady dost rychle. Čeština, hm, bohužel se musím přiznat, že jsem žádné výrazné pokroky neudělal. Celý den mám kolem sebe lidi, kteří mluví anglicky nebo německy. A v případě nouze je nablízku překladatelka. S kuchyní problémy nemám, „Knödel (knedlíky) und Pivo“ zbožňuju.

Připadají ti lidi tady nějak zásadně jiní než u vás?

To ani ne. Rozdíly mezi Českem a Němecem vnímám asi tak jako mezi Brandenburskem a Bavorskem. Jasně, je tu jiná řeč, ale jinak: jezdíme po stejných silnicích, jíme stejné maso. Možná snad, že máte trochu starší modely aut a že fasády domů nejsou ještě tak barevné. Ale jinak opravdu žádné zásadní rozdíly nevidím.

Co je vlastně náplní tvé práce v tomto projektu? Co přesně děláš? Jak vypadá tvůj pracovní den?

Starám se o skupiny německých turistů, kteří sem do Terezína přijedou na den, ale třeba i na 5 dnů. Ti, co přijedou na delší dobu, bývají ubytováni v Magdeburských kasárnách. Tam je taky naše dobrovolnická kancelář, odkud všechno organizujeme. Konkrétně to vypadá tak, že zveme k rozhovorům pamětníky, děláme s nimi workshopy a semináře, provádíme je po Terezínském ghettu, objednáme jídlo nebo plánujeme výlety do Prahy. Prostě se o ně po celou tu dobu staráme, je to docela frmol. Zapomněl jsem říct, že kromě mě tady pracují ještě 2 dobrovolníci z Rakouska.

Chápeš teď dějiny jinak, než ses to učil ve škole a než jsi viděl na fotkách v učebnicích?

Ve škole jsem se o českých dějinách neučil nic, možná něco málo o Sudetských Němcích. Ale myslím, že ani mezi dějinami jedněch a druhých není tak velký rozdíl. Monarchie u nás byla taky, válka taky, spousta Němců byla donucena k odchodu a komunismus jsme měli stejně tak. Jako, v tomhle ohledu toho pro mě tady moc nového není.

Denně se ale střetáváš s hodně smutnou epochou dějin Německa: 2. svě-

tová válka, holocaust, perzekuční a genocidní politika nacistického režimu, tzv. konečné řešení židovské otázky. Denně je to kolem tebe. Jak to na tebe působí? Dotýká se tě to nějak nebo je to pro tebe prostě minulost?

Samozřejmě, že je to strašně smutné. Když je s tím ale člověk denně konfrontován, naučí se s tím nějak zacházet, aby neměl pořád splíny. A taky existují věci jako sarkasmus, to občas pomůže. Jako stálou práci bych tohle teda dělat nechtěl. Ale pořád smutnit taky nejde.

Jasně. Ale nějaký význam to má, že tady pracuješ. Jiní dobrovolníci z Německa pracují třeba s lidmi, kteří přežili holocaust. Asi v tom bude nějaká hlubší myšlenka, že tady takhle jste?

Je strašně důležité starat se o ty, co přežili holocaust, pracovat s dobovými svědky nebo jako já v místech, kudy prošla válka. Co je ale nejpodstatnější a co

Existuje jeden známý citát: „Kdo chce změnit budoucnost, musí pochopit minulost.“ Proto tady vlastně pracuju, abych si to všechno vyjasnil a aby se naše i další generace začaly chovat jinak.

Zmínil ses předtím o Sudetech. To je zase šrám naší poválečné politiky. Co o tom víš?

O dějinách Sudet toho vím docela hodně. Ne teda ze školy. U nás je obecně snaha vyhnout se tomuhle smutnému tématu o odsunu Němců. Moji prarodiče byli po válce odsunuti z dnešního Polska. Víím, jakou bolest jim to způsobilo a co při tom asi prožívali. Přesto se domnívám, že kdyby Němci s válkou nezačali, žili by babička s dědou dodnes ve Východním Prusku. Tak nějak to vnímám i v případě odsunu Němců ze Sudet. Dovedu pochopit, proč se to všechno stalo a že k tomu došlo.

Tak mě při tom napadají slova: nacionalismus, neonacismus, pravicový extremismus. Bohužel, jak se zdá, všude kolem bují na obou stranách. Myslíš, že to nějak ohrožuje další vývoj společných vztahů? Měli bychom se toho zaleknout a chápat to jako nebezpečí?

Myslím, že v dnešní době roste extremismus jako takový, takže přirozeně taky pravicový extremismus. Samozřejmě je to pro nás ohrožení, ale nejen mezi vztahy Čechů a Němců, ale mezi všemi národy, mezi lidmi.

Musíme si ale přiznat, že je absolutní utopií věřit, že mír je prostě dar od Boha. Ono je opravdu potřeba se o to starat, bez přestání, pořád. Podle mě je jediná možná cesta skrze vzdělávání, podávání nezkraslených informací, jakousi osvětu mezi mládeží, ale vlastně už mezi dětmi. Tak je možné v lidech vypěstovat hodnoty – třeba právě tu zodpovědnost, smysl pro spravedlnost, mír, toleranci, ale i demokratické myšlení. Bohužel se tímhle přístupem pořád šetří. To je škoda, mělo by se to změnit.

je záměrem, je přiblížit hrůzu druhé světové války a holocaustu těm lidem, kteří to sami nezažili. Takže se zaměřujeme na práci s mládeží. Jde o to, aby mladí lidé cítili zodpovědnost vůči sobě, životu, světu a budoucnosti. Aby zase k něčemu podobnému nedošlo.

Chápu to dobře, že cílem projektu ASF je poučení se z minulosti? Přiblížit si, co se stalo, nezapomenout na to, vyrovnat se s tím a pokusit se jít dál nově, jinak?

IV. — MILOŠ URBAN II.

Benjamín Skála

MLADÁ
ČESKÁ
PRÓZA

Roku 1998 vyšla kniha *Poslední tečka za rukopisy* od Josefa Urbana. O spoluautorství se přihlásil Miloš Urban (narozen 1967 v Sokolově), do té doby známý jako překladatel a redaktor. Hned napoprvé si tak ze svých čtenářů udělal legraci, některé novináře spletl tak, že i u další jeho knihy, která už vyšla pod jeho skutečným jménem, figuroval jako autor Josef Urban. To je však autorův pseudonym a zároveň hlavní postava první knihy. Josef Urban je postarší jazykovědec, který tvrdí, že román je už překonaný žánr a předkládá nám svoji knihu „nové literaturu faktu“, ve které popisuje, jak se svoji společníci Marii pátrají po původu Rukopisu Krá-

lovédvorského a Zelenohorského. Marie si totiž všimne několika faktů, které do historie o zfalšování RKZ Václavem Hankou v 19. století nesedí a začnou pátrat ve starých dopisech, které jim odkrývají další a další záhady spojené s osobností Václava Hanky. Nová literatura faktu se vyznačuje tím, že čtenář má právo znát i toho, kdo nám úžasné objevy předkládá. Josef Urban nás tak jako správný autor „nového litfaku“ seznamuje i s tím, co má zrovna na sobě, když píše. Poté, co se objeví spojitost Boženy Němcové s Rukopisy, se nám vyznává z lásky k ní, přesvědčen, že i on by měl se svoji výškou u Němcové úspěch. Miloš Urban si pozměněním několika málo historických faktů, kterého si všimne pouze znalec, vytvořil prostor pro napínavou a vtípnou mystifikaci, která se však váří naprosto vážně, a ve které se zamýšlí

nad všeobecně uznávanými autoritami období Národního obrození. Vloženým dopisem Josefa Němce se dívá na tragické manželství Boženy Němcové z druhé strany. Tento pohled je v literární vědě samozřejmě opomíjen.

Druhou Urbanovou knihou, o které jsem se ještě nezmínil, je „sexyromán“ *Paměti poslance parlamentu (PPP)*, vydaný v roce 2002. Kniha je nejen výbornou satirou na naši politickou scénu, kde vládne Varan, Becher, Šedivka a Princ, ale také milostným románem. Ústřední dvojici — nejmenovaný poslanec, vypravěč, a poslankyně za opoziční stranu Eliana Dimitrovová — k sobě váže mimo jiné i to, že jsou snad jedinými poslanci, kteří se neženou za kariérou a mocí. Autor o PPP říká, že je variací jeho předchozích knih. Nejvýrazněji navazuje na *Hastrmana*, hlavní postavy i zde řeší ekologický problém – pokouší se zabránit výstavbě dálnice přes České středohoří. Oproti vládci vod se ale v *Pamětech* bojuje ohněm. Oheň jako symbol je přítomen snad ve všem v knize, závěrečný požár mi opět (jako u Sedmikostelí) připomíná Ekovo jméno růže a jelikož je ke knize přiložená sirka a na obale je škrtačko, můžeme po přečtení udělat podobný krátký proces i s knihou samotnou.

Kromě románů napsal Miloš Urban ještě divadelní hru *Trochu lásky* a několik povídek vydaných časopisecky (*Živel*, *Host*, *Magazín Hospodářských novin*) nebo v povídkových výběrech, které v současnosti vycházejí u nakladatelství Listen. Např. v povídce *Faun* opět mystifikuje čtenáře, vypravěč si všímá různých záhadných jevů, které ale, jak se nakonec ukáže, nesouvisí s příběhem a nejsou vysvětleny. V provokativně nemravné povídce *Běloruska* je hlavní postavou Max Unterwasser, starožitník, který vystupuje i v románu *Stín katedrály*.

(redakčně kráceno)

příště:
EMIL HAKL

Byly jsme ve výboru čtyři Sociálky. Konzervy tu seděly taky ve čtyřech. I Hybriidi byli čtyři, jenže každý za svoji malou stranu: Křesťany, Svobodné, Spravedlivé a Mini-konzervy. Dohromady tvořili koalici a pořád se hádali. Zbylí dva členové byli od Hnědých. Komunistům se tak říkalo z recese, anebo proto, že jim „kdysi rudá krev ztuhla už za Stalina“ — tohle si posledně neodpustil Becher.

Schůze výboru mě nudila. Členové i místopředsedové se o něco přeli s předsedkyní, která se v jednom kuse odvolávala na ústavu. Všichni kromě mě a mlčících Hybridů se shodli, že ústava je „příliš ideologická“ a měla by se přepsat. Předsedkyně si to nemyslela. Ten spor mě nezajímal, prohlížel jsem si tváře kolem stolu. Hybridi mohli mít kolem čtyřicítky, byli vkusně oblečení a z tváře jim sebevědomý úsměv mizel jen při jednání s nějakou Konzervou, protože Konzervy viděly v Hybridech konkurenci, která nemá nárok. Sociálky byly spíš nenápadné, oblečené s nedbalou elegancí, muži v povinné červené kravatě, a jen mírně ambiciózní — vzhledem k vyššímu věku. Samí osmašedesátníci, jenom já byl výjimka (ve sněmovně ještě s Kalinou a Princem, tady jedině). Hnědí si byli nápadně podobní: všichni v pomačkaném obleku, ať už s rozhalenkou, anebo v kravatě do běžova a do zelena. Chodili zásadně ve dvou a ze všeho nejvíc připomínali rozdavače časopisu Strážná věž. Konzervy byly naopak pestré a upravené, kravaty ladily většinou do modra a vzorek si měnily podle toho, v čem přišel do práce profesor Varan.

Miloš Urban: Paměti poslance parlamentu, s. 12–13

ZPRÁVA

VŠECHNO MÁ SVŮJ ČAS

aneb zpráva o Setkání rodin a sistentů v Bělči

Je čas jet do Bělče na Setkání
i čas zůstat doma,
je čas být asistentem u postiženého dítěte
i čas přijímat pomoc od druhých,
je čas pomáhat, malovat a hrát si
i čas odpočinku,
je čas naslouchat přednášce
i čas mluvení a diskuse,
je čas stavět sněhuláka
i čas sněhuláka bořit,
je čas karnevalu a tancování
i čas bez zábavy,
je čas promítání o Dálném východě
i čas spánku,
je čas jít do kostela na bohoslužby
i čas zůstat u poslechu kázání z rádia,
je čas loučení a odjíždění
i čas dalších setkání,

je čas poděkovat – všem, kteří si udělají
čas na pomoc druhým!

Za MIRABILIS, rodiny i děti DĚKUJE Jana Matušková

JE FAJN ZAHÁNĚT HOUSERA

Rozhovor s **Dášou Běťákovou**

Tomáš Groll

ROZHOVORY
SE
STUDENTY
VYSOKÝCH
ŠKOL

Lidské tělo jako celek, jak praví Cimmann, je dokonale fungujícím agregátem. Já však musím dodat: až do chvíle, než se člověk předkloní a nenarvná. Aby se opět stalo živým, ohebným a statným tělem, je zapotřebí mu pomoci zevnitř (léky) ale také z vnějšku. Fyzioterapeut je pak tím mechanikem, který zaseklý agregát dává znova do pohybu. Jak takový mechanik pracuje, co vše takovéto mechanické obnáší a jakým způsobem se jím může člověk stát — to byly otázky pro Dášu Běťákovou, studentku druhého ročníku oboru fyzioterapie na Vysoké škole v Plzni o. p. s..

Spektrum možností uplatnění je opravdu široké, vlastně od klasických nemocnic, poliklinik, porodnic, soukromých rehabilitačních zařízení, přes lázně, pojišťovenství, nebo třeba zájezdy pro astmatické děti k moři, domácí RHB péče, práce s postiženými lidmi, hipoterapie, masáže ve všech možných formách (klasické, sportovní, relaxační, reflexní), až po práci ve fitcentrech, nebo si můžeš (po 2 letech praxe a atestaci) zřídit vlastní ordinaci a dělat na vlastní pěst. Záleží na tobě, co tě bude bavit. Mě se docela líbí oblast geriatric a reflexní masáže, ale třeba se ještě vyloupne něco lepšího.

Proč jsi se rozhodla studovat fyzioterapii a co je to vlastně fyzioterapie?

Většina lidí si pod fyzioterapií představí asi masáže, ti znalejší možná nějaké cvičení, když si zlomí nohu. Je to sice pravda, ale obojí tvoří jenom malou část fyzioterapie jako takové. Patří sem léčba všemi možnými fyzikálními prostředky, jako ultrazvuky, stejnosměrné proudy v nejrůznějších provedeních a lázeňské procedury, ale učíme se i základy hippoterapie, ergoterapie a spoustu dalšího. Každý si určitě najde to svoje. Já třeba nikdy nebyla žádnou velkou sportovkyní, to sám víš, že běhám jak Kačer Donald, ale cvičení s lidma mě tu začalo bavit. Před maturitou jsem přemýšlela o medicíně, ale rozhodující pro mě byl nakonec fakt, že dobrá doktorka a zároveň dobrá máma je téměř nadlidský výkon (i když znám světlé výjimky). Spíš já bych asi obojí dobře nezvládla. Fyzioterapie je ideální kompromis mezi mými požadavky, protože v práci jsem svým pánem, a zároveň nesloužím noční službu apod.

Jaké jsou vyhlídky na uplatnění po studiu? Čím bys chtěla být?

Ehm, co je to geriatric?

To je obor gerontologie (vědy o stáří), který se zabývá nemocemi ve stáří. Na to taky píšou bakalářku, teda konkrétně na pohybové možnosti pro lidi v nejlepších letech :—)

Dá se říci, že fyzioterapeuti začínají tam, kde lékaři končí, tj. mají na starosti doléčení. Jaký je vztah mezi absolventy medicíny a fyzioterapie? Je srovnatelné finanční ohodnocení nebo postavení ve společnosti?

Díky tomu, že se fyzioterapie vyhoupla na vysokoškolskou úroveň, se z ní stal jeden z medicínských oborů vyučovaných na lékařských fakultách. Fyzioterapeut má velkou výhodu, například oproti všeobecné sestře, že je opravdu samostatný a věci s lékařem spíše konzultuje, kvůli návaznosti léčby. Teda aspoň z toho mám zatím takový pocit. Ve společnosti to zatím tak zažité není, doktor bude pořád doktor, ale tohle mě opravdu tak netrápí, když mi lidé říkají „sestřičko“. Navíc my nebudeme MuDr. ale maximálně Mgr. MuDři mají oproti nám určitě větší rozhled do šířky, my jsme vyloženě specializace ve zdravotnictví.

A o platy jsem se po pravdě zatím příliš nezajímala, takže nevím.

Jaký by měl být zájemce o studium fyzioterapie a na co by se měl připravit?

Rozhodně není k zahození příprava z fyziky, a to hlavně mechaniky. Na zkoušky lékařských fakult chtějí ještě chemii. Ale netřeba se děsit, všechno se dá dohnat. U nás v Plzni byly zkoušky jenom z biologie a ústní pohovor. Na FTVS v Praze je zase tělesná výchova, takže záleží na škole. Později během studia se stejně člověk musí poprat se vším.

Je fyzioterapie (myslím výkon povolání, ne studium) náročnější na psychičku, nebo na fyzičku? A jak se to projevuje?

Zase záleží na tom, na co se pak zaměříš. Jako sportovní masér si určitě vyděláš víc než řadový rehabilitační pracovník ve státní sféře, ale za pár let máš zhuntovaný ruce, nebo i záda. Asi ještě žiju v takové naivní představě o tom, že rehabilitace není jenom o těle, ale rozhodně i o psychice, tak se někdy vracím z praxí s hlavou jako balón, jak mi lidi povídají všechno možné kolem, ale sekundárně z toho mám dobrý pocit i já.

Určitě jako všude tak i při cvičeních jsou někteří pacienti nebo klienti (jaké používáte označení?) sympatičtější a jiní méně. Nesvádí to někdy nepřijemného neposlušného pacienta, který domácí cvičení nedodrжуje, stlačit trošku více, pustit mu více proudu?

Ještě jsem se nesetkala s nikým, kdo by záměrně rehabilitaci sabotoval, ona je to někdy ta příjemnější část léčby. Lidi jsou fajn, spíš je to někdy smutné, když vidíš, že ten člověk opravdu chce cvičit, ale ono to nejde a ty víš, že to nejde, a stejně se snažíš, aby to šlo...

Jak vlastně fyzioterapie přistupuje k člověku, odosobně jako k mase masa, nebo je prostor pro vytvoření bližšího vztahu?

Samozřejmě idea osobního vztahu ke klientovi je ve škole neustále omílaná dokola. Bohužel realita v mnohých českých nemocnicích je trochu jiná, ale záleží, jak se k tomu postavíš ty sám a taky jaký ti k tomu vytvoří prostor tvůj zaměstnavatel. Myslím, že už se ten přístup k lidem taky dost zlepšil za posledních 15 let. Když se podívám třeba na RHB středisko ve Chvalech v Praze, Arpidu v Budějovicích nebo Hospic ve Valašském Meziříčí a dalších, kde jsem byla, tak tam je člověk opravdu člověkem a ne pacientem... o tom by to určitě mělo být. Bohužel, stát se na to ještě dívá trochu jinak, takže jde do téhle sféry pořád zoufale málo peněz.

Jen tak mezi námi, učíte se nalézat body lidského těla, které způsobují ochromení? Může být fyzioterapie nebezpečná?

Takových vychytávek se tu naučíš víc, i když tohle zrovna asi ne. Dobrá je patologie, tam se dozvíš, na co třeba umřel Gottwald i když mě fakt nenapadá praktický uplatnění. Můžeš třeba machrovat, že šmrdláním určitých bodů na noze tě přestanou bolet záda, nebo tím stimuluješ jednotlivé vnitřní orgány a tak. Je to taková trochu alchymie.

Nalézáš snadno uplatnění pro nabývané vědomosti ve svém životě? Nevyužívají tě třeba přátelé?

Určitě jo. Ráda si doma zkouším všechny možné techniky na členech rodiny a sleduju jestli to funguje. Ale zatím se neodvažuju někomu říci v něčem radit. Ale je fajn, když taťkovi pomůžeš od housera. •

Volejbalový turnaj

(nejen) Poděbradského seniorátu se koná **v sobotu 16.4.2005** v Kutné Hoře.

Více informací u Mirka Féra (723461514).

Má Bůh smysl pro humor?

Seniorátní dny Poděbradského seniorátu. **6.-8.5.2005**

ŽIVOT JE TVRDÝ, ALE TY MUSÍŠ BÝT TVRĐŠÍ!

Velkému Bratru tentokrát odpovídal **Flyer**.

Michal Samiec

UCHO
VELKÉHO
BRATRA

Sestra a bratři, Velký Bratr pro vás má tentokrát jednu lahůdku. Nestává se často, aby se v jednom projektu sešla česká elita jednoho žánru a už vůbec ne to, aby všichni ze zúčastněných o sobě mohli a chtěli říct, že jsou věřící. Toto nečekané spojení se stalo skutečností, když se koncem loňského roku vrátil ze studijní cesty po USA Flyer, frontman legendárních Screamers (nezaměňovat s českou travesti show). Kromě titulu MBA si z USA dovezl prohloubenou nenaivist k systému a horu nového materiálu. Tedy nelenil a ještě koncem roku zformoval novou hardcoreovou smečku složenou z ostřílených matadorů tohoto žánru. V součastnosti nahrávají debutovou desku a prvním dubnem počínaje, startují promoturné. Kapelu si kluci pojmenovali Joe Screwball a mimo Flyera, který si ve státech stihl zazpívat se Sick of it all a Kool nad the gang, kapelu tvoří kytarista RawMAN (ex HateJoy, Darek and the bottle) basista boLEG (ex Screamers, UpperDrySiesta a další). Sestavu doplnil bubeník YaCube, kterého jsme mohli vídat dřívés Headachers, Mashibo a v poslední sestavě Screamers. Mimoto si během své studijní praxe zahrál také s Mírov byos. O tomto projektu, který zatím nemá na české křesťanské scéně obdoby, jsem si povídal po ICQ právě s Flyerem.

Flyere, jak vznikl tenhle nový projekt?

Hele, z Ameriky jsem se vrátil dost naštvanej pokrytectvím, které tam vládne, a celou dobu jsem si svoje dojmy popisoval. No a zjistil jsem, že to jsou celkem dobré texty, tak jsem zavola pár kámošům, jestli si nechtějí zase zahrát, oni chtěli, a tak se rozjel tenhle projekt.

Mohl bys trochu popsat, o co se jedná? Spouště lidem je hardcorová scéna dost neznámá.

Jasně. My fungujeme přísně po linii DIY, do it yourself, všechno co děláme, dělá-

me sami za sebe, svoje nápady, svoje prostředky, nepotřebujeme zázemí komerčních vydavatelství a podobné kraviny. Naše nová deska sice bude v distribuci Silverlabel, ale to je taky DIY parta, takže víme, že všechen zisk z prodeje celosvětově, ten půjde na děti v Súdánu a nějaké velryby někde, nevím přesně kde...

Nedá mi to nezeptat se: ty i kluci v kaple jste věřící a přitom děláte takhle brutální HC. Jak vám to jde dohromady, víra a muzika?

No můj táta byl kazatel, takže jsem takový ten věřící od malička a vlastně kluci to mají taky tak podobně, nevím, kdy a kde jsme se tak zkazili...(smích). Ne, vážně, mám za to, že život je tvrdý a ty musíš být tvrdší, abys ho přežil a HC mi dává svobodu v tom, říkat co si myslím, vypadat a hrát jak chci. Taky už neřvu lidem do ksichtu, že Ježíš je nejhubší týpek, který tady kdy byl, i když si to pořád myslím, že Ježíš, kdyby žil v dnešní době, tak by HC dělal, protože byl přesně jako HC, jasný, přímý a tvrdý. Takže asi tak.

No a nakonec, co chystáte a kde vás lidi můžou vidět?

Děláme na desce, měla by být hotová do měsíce. Dali jsem jí pracovní název Pieces of the pilgrims songbook, uvidíme, jak se povede. Křtít ji nebudeme, my všichni uznáváme až křest v dospělosti, takže bude jenom požehnání, asi na některém z koncertů. Zásadně nehrajeme v Praze, ale zbytek republiky objedeme společně s Derewall, Hibakusha, Karl Marx, Wollongong a Äusserungen die Freue. Pak si odscočíme na pár týdnů do Anglie, nějaký koncert máme v Petrohradu, chceme stihnout něco ve státech se Sunshine, ale stejně budem nejradši, když si zahrajem v červenci na svatbě našeho kámoše Carlose Kooleega. Jo a poselství všem nakonec: Neberte drogy, radši se modlete. •

Máte-li připomínky nebo nápady, o kom byste si rádi počteli, napište Velkému bratřovi: samiec@srcce.cz

DVĚ SESTRY

**Dagmar
Urbánková**

narozená 1972 ve
Valašském Mezi-
říčí, scénografka,
výtvarnice

„Vem si prášek, Andulo.“

„Andulo, prášek si vem!“

Ta je hluchá jak poleno.

„Na!“

Andula sedí celý den u okna; hledí na
stepice. Dělá, co jí Mařka dá do ruky:
míchá těsto. Podrží utěrku. Přivře okno.
Otevře okno na háček. Napíše
velikonoční pohlednice: Pěkné
Velikonoce a hodně radosti ze
znovuzkříšeného Krista.

Ano, budou Velikonoce a Mařka by si
nejraději celý týden dávala maso — jako
na truc: k snídani, k obědu aji k večeři.
Naštěstí ide to rychle — dneska je Velký
pátek.

A pan Bartl jde jako každý pátek do
knihovny a Andula ho vidí.

„Ide pan Bartl!“ Ide si pěkně pomaly
— šak času má dost, v knihovně mají do
šesti. Javořickou mu nikdo nevezme, tu
čte jenom on, Javořickou — jenom
vymění Javořickou za Javořickou a zase
půjde zpátky. To je štramák, jak pěkně
ide...

„Na co zas myslíš, Andulo? Co zevluješ?
Zapij to!“

„Ty, Mařko, Mařko, on ide k nám!“

„Co by tu hledal? Ty myslíš, že když je
jaro, že chlapi sa tu začnú motat? Zapij
to! Vyléváš na zem. Teď sem tu vytřela!“

„Už ide pryč.“

Pan Bartl má tlusté brýle. Spletl si
branku.

SŮŽENÍ

„Život je enem sůžení.“

Květovaná zástěra houpe staré těžké
ruce; vstanou a vezmou klacek: „
Hybajte, ovce, hybajte do chléva!
Dneskaj tu starů musíme ostříhat
— horko je jí.“

A malá Kateřina se na to zase bude chtít
dívat. „Ale to nechtěj, Kačenko, ty pak
budeš celý den chodit s rukama na
hlavě: „Maminko, mně nebudeš stříhat!
Ne, ne, že ne?“

„Ne, nebudu, co bych stříhala.“

A chtěla upéct velikonočního beránka,
a když byl hotový, že by ochutnala:

„Mami...“, ale podívala se na nůž:

„A nebude to bolet, když budeme
krájet?“

„Co by bolelo, dyť to je enem buchta!“

Ale tak si říkám, že cosi na tom je
— protože hlavu nikdy nikdo nenakrojí;
ta se pak dá rači celá oschlá slepicím.

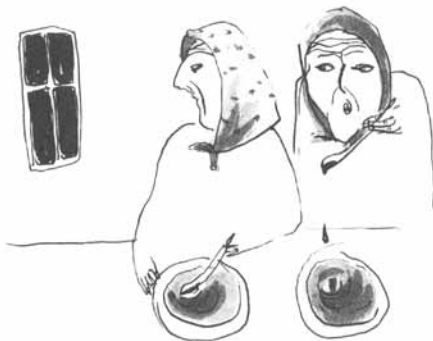
„Kurám ju dáme!“ Bere ji babička
třesoucima rukama a hází do pekáče
vedle chléva. A pak najednou říká:

„Koňa musíme prodat!“ — a nebude to
rozmazávat, už se kolikrát o tom
mluvilo. A když ho vedou přes dvůr

a kovají: „To bolí, mami!“ A pak ho
vedou dál — pryč z brány: „Kam ide
Vojaška? Proč prodat?“

Babička ti to vysvětlí.

„To je tak, cérečko — život je enem
sůžení. Poď, pustíme ovce.“

Dne 22.2.2005 jsem navštívil v zapadlé hospůdce poblíž stanice Hradčanská koncert skupiny Hromosvod.

Představení Hromosvodu odstartoval kapelník Ondřej Fencel nasazením černých brýlí. Skupina předvedla publiku písně, jejichž autorem je leader skupiny. Tvorbu Hromosvodu lze zařadit do oblasti folku, v jejich hudbě ale můžeme objevit i prvky z jiných žánrů — např. country, tramského stylu, rocku i vážné hudby. Najdete tu nejen kytaru a bicí, ale i příčnou a zobcovou flétnu, housle a hoboj.

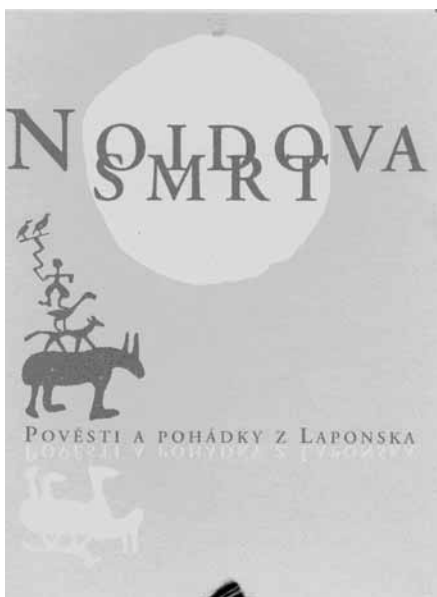
Nejsilnějším dojmem na mě zapůsobila melancholická písnička Beruško, jež poeticky zpracovává téma smrti zmrznutím. Podobný nádech vystupoval i z podání skladby Lízátko, kde nebohý hoch dostal za odměnu místo pusy kopačky. Tato píseň ovlivnila název posledního CD kapely Hromosvod, jmenuje se totiž 17 lízátek. Z úsměvných skladeb mě zaujala píseň Kauboj Džou, která mimochodem nastolí otázku, zda není lepší sedět v šerifově vězení než se oženit.

Vystoupení Hromosvodu pro mě bylo milým pohlazením po studentské dušičce, která je zdrchaná uplynulým zkouškovým obdobím. •

NOIDOVA SMRT

Marie Medková

LITERATURA

Podle názvu jde o detektivku nebo akční thriller. Nenechte se ale mýlit. Tento temný název nese sbírka laponských pověstí a pohádek, které už první polovině dvacátého století zaznamenal etnograf a dobrodruh Václav Marek.

Když otevřete ledově modrou knížku, už ze samotného slohu vyprávění na vás dýchne chlad severu – dal by se nazvat metodou ledovce. Za nepatrným náznakem stojí rozsáhlý obraz. Prostota, jednoduchost, možná až úsečnost probudí obraz krajiny sněhu a skal, kde se volně prohánějí sobi, medvědi a sněžní zajíci. Někde v závětrí stojí kóty – samijská obydlí, od ohně tu voní maso a v kolébce pláče dítě. Mezi skalami číhají stallové, sidové a podobná havěť, a kují pikle proti Saamimu. V příbězích se objeví zvířata, strašidla i historické postavy.

Sbírka je všehochuť – najdete tu pověsti o původu věcí a řádu, pohádky o nadpřirozených postavách i soudobé konflikty s usedlými obyvateli Švédska. V každém případě zajímá-li vás, co se stane, když ublížíte žábě, jak se člověk stane vlkem, jaké to je mít za manžela medvěda a kdo je vlastně ten noid, neváhejte.

Noidova smrt – pověsti a pohádky z Laponska, sebral a uspořádal Václav Marek, Triada 2000

Dagmar Šimková

Praha 2003

Nakladatelství:

Monika Vadasová—

Elšířková

Počet stran: 131

Ve svých 21 letech byla odsouzena ke čtrnácti letům vězení. Za to, že chtěla vyhubit celý národ, za velezradu! V době, kdy všude rašila a voněla socialistická budoucnost, panovala láska a vládl mír. Zažila na vlastní kůži, co znamenají potupné výsledky vedené „pologramotnými“ vyšetřovateli, vysilující nucené práce v lágru, slovní ponižování, násilí, hanobení, odebrání veškeré lidské důstojnosti, zbavení naděje, naprostá degradace člověka, skoro jako „pohřbení zaživa“... Tahle žena ovšem i přesto chtěla mít pořád vzpřímenou hlavu a ostré lokty. Měla odvalu a spikleneckou povahu, bojovala, nevzdala to, hledala cestu ven. A podařilo se jí to. Utekla z lágru na dva dny. Celé dva dny svobody!

Jde o krátké, ale vyčerpávající svědectví o všem, co se dělo za zdmi ženských věznic v 50. letech. Autorka popisuje své zážitky „bez obalu“, naturalisticky, používá jadrné slovní obraty s nádechem sarkasmu a absurdity, zároveň upřímně, velmi citlivě a jemně odkrývá své emoce a touhy. Čtenář je v neustálém napětí, několikrát knihu odloží, ale dočíst ji prostě musí.

EKUMENICKÝ
KALENDÁŘ
aneb
SVATÝCH
OBCOVÁNÍ

MARTIN LUTHER KING

Pavel Prejda

„Mám sen, že moje čtyři malé děti budou jednoho dne žít v národě, kde nebudou posuzovány podle barvy své pleti, ale podle svého charakteru. Takový mám dnes sen. Mám sen, že se jednoho dne stát Alabama změní tak, že se malí černí kluci a černé holčičky budou moci držet za ruce s malými bílými kluky a holčičkami a budou kráčet společně jako bratři a sestry. Takový mám dnes sen.“

Všechno prý začalo 1. prosince 1955, kdy byla na základě segregančního zákona města Montgomery zatčena 72letá černošská švadlena. Vracela se znavená domů z práce a řidič autobusu ji poručil, aby uvolnila místo bílým mužům. Ona odmítla. Její zatčení vyvolalo obrovskou bouři odporu, do jehož čela se postavil baptistický kazatel M.L.King. Krátce nato se zápas za občanská práva černochů přenesl i do jiných míst. Byly pořádány demonstrace proti rasové diskriminaci. Měly různou podobu: Stávky vsedě nebo vkleče. V restauracích, kostelích, na ulicích, před radnicemi. Na pokyn M.L.Kinga byly ale všechny protestní akce zásadně nenásilné. Demonstrující černoši nedělali nic, co by odporovalo evangelium. Na útoky rasistů odpovídali zpěvem kostelních písní.

Dvakrát byl M.L.King ve vězení, několikrát přežil pokus o atentát. Roku 1964 získal Nobelovu cenu míru. O čtyři roky později, 4.dubna 1968 byl zastřelen.

V Třebechovicích pod Orebem se v sobotu 26. února 2005 uskutečnil již třetí ročník futsálového turnaje O pohár Orebitů s tímto konečným pořadím.

BYLO:

1. Znova Vrchlabí (Praha, Vrchlabí, ...)
2. Dragons Kutná Hora
3. Dynamo Polabí (Poděbradský seniorát)
4. Smrtáci (Královehradecký seniorát)
5. Bystré
6. Real Optimus (Pražský seniorát)
7. Peklo Polabí (Poděbradský seniorát)

BUDE:

Zločin - Trest - Milost. Společné seniorátní dny chrudimského a královehradeckého seniorátu. 22.-24.4.2005 v Pardubicích, Hronovická 492/25 podrobné informace na <http://kralovehradecka-mladez.evangnet.cz/http://chrudimska-mladez.evangnet.cz/> Hlaste se na e-mail: blahapa@seznam.cz nejpozději do 17.dubna 2005 info: 603 735 289 Tomáš Starý nebo 728 252 703 Michael Špaček

• 8.-10. dubna proběhnou dny mládeže pražského seniorátu v Rokychanech. Téma – Života bído, přec tě mám rád. Povídat o Života bídě, a snad i o tom, že ji má rád, bude Doc.Mudr.Zdeněk Susa. Čekají nás aktivity pro seznámení se mezi sebou, ale i s Rokycany. Také společné ztišení a bohoslužby. Jídlo. Fotbálek či jiné hry. A také možná hodně bídný večer... Další informace na: <http://prazska-mladez.evangnet.cz>

• **Martin ve Zdi ve stínu menyry.**

V neděli 17.4. od 19,30 v pražském kostele U Martina ve zdi konají tradiční evangelické bohoslužby pro mládež, tentokrát s tématem neděle Izraele. Kázat bude farář Mikuláš Vymětal. Na bohoslužby naváže ve 20.30 PoMartinské kulturnění. Program kulturnění: 20.30-21.30 zpěv hebrejských písní s rabínem Michaelem Duschinskym, 21.30-23.00 ochutnávka tradičních židovských jídel a nápojů a promítání filmu Bylo jich deset (Izrael 1961, hebrejsky s anglickými titulky) o životě ruských židovských přistěhovalců do Palestiny na konci 19. století.

• V Brněnském seniorátu se 16. dubna

uskuteční přechod Pálavy a 13.-15.5. pravidelná školka mládeže, tentokrát v Olešnici na Moravě. Tématem bude válka. Bližší info na <http://brnenska-mladez.evangnet.cz>

• **Seniorátní dny Ústeckého seniorátu budou 6. - 8. 5. v Děčíně. Téma: br! obr. rána! obrana?? sebeobrana.**

• Seniorátní dny mládeže - 22.-24.4.

2005 ve Strakonících na téma „Je spousta cest a já nevím, kam vedou...“, povídat nám bude Jarďa Pechar.

NIKDO KROMĚ NÁS TENHLE
NÁDHERNÝ VÝHLED NEMÁ,
PETŘE

POD BROSKVOŇ

VOJTA A ELIŠKA ESTERLOVI

1. Až za-se přij-de-me sed-nout si pod bro-s-kvoň,
má-lo je v ži-vo-tě ta-ko-vých dní, až za-se přij-de-me,
pí-seň nás nav-ští-ví, bu-de-me s vů-ní a
bu-de-me s ní. Ref: Až ti-chem za-mlu-víš, co pí-seň za-ml-čí,
až vů-ně spo-jí, co dě-li-la mříž, až věč-nost od-dě-lí mi-nu-ty
set-ká-ní, no-vé-mu zro-ze-ní bu-de-me blíž.
Coda Naj-dou nás pod stro-mem s vů-ní, co dá-vá žít.

2. Až vítr ustane, hřmění až zmizí,
málo je v životě takových dní,
najdou nás pod stromem s vůní, co dává žít,
budeme s písní a budeme s ní.

Ref: Až tichem...

Coda: Najdou nás pod stromem s vůní, co dává žít.

Studentský věřící pár hledá od září 2005 podnájem či pronájem v Brně nebo blízkém okolí za rozumnou cenu. Kontakt: tel:604 31 54 02, email: L.Drdova@seznam.cz

— Výzva výtvarníkům —

Jako minulý rok i letos chystáme v oddělení mládeže vydání **diáře na rok 2006**. Hledáme výtvarníky, kteří by se chtěli podílet na jeho ilustrování. Pošlete, prosím svoje návrhy ilustrací do 30. dubna 2005. Na stránkách <http://mladez.evangnet.cz> najdete náhledy ilustrací z minulého diáře.

Diakonie ČCE – středisko Rolnička v Soběslavi
(křesťanské denní centrum pro děti a dospělé s mentálním postižením)

vyhlašuje výběrové řízení na pozici „fundraiser“.

Předpokládaný nástup: 1.9.2005

Požadujeme:

- SŠ, VŠ vzdělání
- ztotožnění se s posláním organizace
- dobré vyjadřovací schopnosti (slovem i písmem)
- organizační schopnosti
- nápaditost a kreativita
- znalost angličtiny

Uzávěrka přihlášek je 20.května 2005.

Přihlášky, obsahující motivační dopis a strukturovaný životopis, zasílejte e-mailem (rolnicka@volny.cz) nebo poštou (Diakonie ČCE – středisko Rolnička, Mrázkova 700/III, 392 01 Soběslav).
